

עוון אלהים

מסיבב לשלחן השבת

ילדים יקרים, בפרשת השבוע מסופר על יעקב אבינו, שעובד את לבן וחזר לארץ כנען. יעקב מתכוון לפגוש עם נשוא אהבתו, ממונו ברחל לפני עשרים שנה. ומקומו ההכנותי: דורון, תפילה ומלחמה: יעקב שולח לעשו מתנות כדי לנסות לפייסו, מתפלל לה' שיעצורו מיד עשו, ונחוצה את מחנהו לשני חלקים שאם אחד יאבד השני יציל. ושוואלים המפרשים, מדוע יעקב מפחד? הרי הקדוש ברוך הוא בעצמו הבטיח לו **"וזה אנכי עמך, ושמרתיו בכל אשר תלך"**! אלא עונים חז"ל במדרש, שלעצם הייתה זכות אחת מיוחדת יותר מיעקב, ויעקב פחד שגלגלה לא תספיק צדקותיו מול עשו. ומהי זכות זו? **במוד ההורים** שהיה לעשו, במשך עשרים שנה שיעקב שהה בבית לבן. וכך מפרש בתרגומו ויתרו את תפקידו של יעקב לה': **"ויירא יעקב מאוד ויצר לו"** - על שלא עסק עשרים שנים בכבוד אביו ואמו. **"הצילני נא מיד אחי מיד עשו מי יצא אנכי אותו"** - מפני שהוא עסק בכבודו של אביו ואמו, ותפקידו של יעקב נענית ועשו לא פוגע בו, אך על תקופה זו שלא כבד את אביו ואמו (22 שנים), הוא גם לא ראהו במשך 22 שנים את בנו יוסף שנמכר למצרים.

אנו למדים מכאן דבר חשוב מאוד: עשו היה קצוץ גדול, ויעקב צדיק גדול כמו שהעיד על עצמו **"יעם לבן גרתי"** - למרות שגרתי עם לבן ואחמי - **תריני** - מצוות שמרתי. ואף על פי כן, בכוחה של מצוות כבוד אב ואם להכריע את כל החובות של עשו, כי שקרה של מצוה זו הוא **"למען"** - אריכות ימים! - ומצוה זו שקלה לכבוד ה' - **מי שמכבד את אביו ואמו, כאילו מכבד את ה'.**

סיפור חסידי

בבית רבי צבי הונדל **הכהן לוי**, רב העיר בנדון בתקופה שבין שתי מלחמות העולם, התקיימה אספה של ראשי הקהילות. בבעיות שהקלתם. בראשם יושב ממוכן רבם הנערץ, שאישיותו ותקמתו הטביעו את רשומם על דיוני נדל הקהילה.

לפתע, באמצע הדיונים, נפתחה הדלת ויהודי זר נכנס לבית. הבחור רבי צבי הונדל בן, העומד מהקס ליד הפתח, קם במספר וקבל פניו בשמחה גלויה. **"שלום עליכם, שלום עליכם"** - הקביל את פניו בלבבותיו, והקניסו אל תוך הבית. ובעוד לא מוביל את אורחו אל השלחן, פנה אל ראשי העדה ואמר: **"אנא שחלו לי, והמתניו לי קמעה כי תחלה עלי לטפל באורחי הקשר."** לאחר שהשיב את האורח, קרא לבגדיו ששקמה במסבת: **"רבי נא, איזה אורח יקר בא אלינו?"**

ראשית העיסוקי בבושית ינון נשן, משמחת לב ויגדל בשנית. ובתוך כך הכינה הכניית אורחה ארוכה הגישה לאורח הכבוד. האורח סיים את הארוחה ונכבד בתוך עמקה מרבי צבי הונדל. הלה ליווהו לפתח הבית ואמר לו: **"כל אימת שתצמדו לבגדיו, סור נא לבית, אתה פשוט מחפש את נפשתי"**.

פרשני הקהילה, שראו את החכה הכבדה שרשח כבד לאורח, שאלו בסקרנות: **"האם קרוב האיש לבגד, או בן עירו?"** - לתדקמותו הגדולה, השיב להם רבי צבי הונדל בתמימות: **"איני מכיריו כלל. בדם, יהודי סר לביתי, חובה עלי לכבדו ולדאוג לו, שהרי מצות הכנסת אורחים היא מן המצוות שאין להן שעור"**.

הפסוק

1. יחזק - יהודה

2. אשר - אשורה

3. בד - תוכנה

תנאים קליפה

בבית שמואל

אורח אש אשר לא ידע

קבר שם נכנה

החפר

החלתי אל המקום

שמות הקר

את הארץ שבה

נרתי מרוגזי בעבתי

החלתי אל המקום

שמותו אהבתי

מה רבו מעשיך ה'...

אזכרת חזקים

"איוו! דודי שמת במהירות את ספת התה הרוחת שאחו ומשך את ידו. התה החם נשפך על הרצפה ובגסו הספיל לא התנפץ."

"מה קרה דודי?" קרא אבא ובא מהשלוך.

"יתוך כדי הליכה לא שמת לב ונתה נשפך לי על היד, ואז לפני שהבנתי מה קורה היד שלי זרקה את הספלי"

ספר דודי ודמעה קטנה בצבעה בעינו.

"לא נו ראה חמוד, זה קרה בגלל 'רפלקס הרתיעה'."

הסביר אבא והלך להביא סמרטוט מהכניסה.

"מה זה 'רפלקס'?" שאל דודי ונשטף את היד שנקוותה מתחת לבדו.

"בגופנו נשנה רשת של חושים דקיקים המכונים עצבים. הם נמצאים בכל מקום בגוף ומחברים ושמחבר בקצותו אל המוח. העצבים מעבירים הודעות ממקום למקום. לדוגמא, כרגע שנתה רותח נגע בידך, מסר חשמלי נשלח דרך העצבים שבגידך אל חוט השדרה. בחוט השדרה עצבים מיוחדים שלחו הוראה אל היד להתקרב אל הגוף ולהתרחק מהדבר המזיק. וזה מה שקרה לך - שמסת את הספל והתרחקת את היד!" אבא סים לנגב את הרצפה.

"וזה היה 'רפלקס הרתיעה'..." אה, עקשני אני מבין מדוע עשיתי את זה בלי לחשב אפילו!" קרא דודי. "דברך אבא", חוסיף אבא "בכפרשטנו מזכר העלב הגדול ביותר בגוף - הלא הוא גיד הנשיה!"

הסיפור שלי

ניבור אמיתי

אבא השכיב את עז במסכה, קסה אורתי בשמיכה ולפני שצא מהחדר התישב על המטה ליד עז ושאל: **"עזי חמוד, הכל בסדר? אתה קצת שקט היום?"** עז התכווץ לחיוב ונענה: **"אני חושב על מה שהמורה למדה אותנו על תפוח"**. אבא התפלא, עז הוא ילד טוב אבל פסג ראשונה שהוא ראה אותו מסתבד במשיה שקשור ללמדים. **"אתה חושב על מה שהמורה למדה אתכם על תפוח?"** אבא חזר על הדברים שלו בפליאה. עז חנך, **"כן, היום המורה ספרה לנו על החשמונאים ועל הרומאים, על הסתיונים ועל נס פך השמן, ואני לא מבין איך למתניתו ובניו היה האמץ להלחם ככה!"**

אבא הקשיב בסבלנות, **"המורה ספרה שמתניהו עמד בגבורה ונצח 'מי לח' אליו!' עז נצמד על המטה, הרים יד קדימה כמעין חרב, 'מי לח' אליו' קרא בקול. אבא עסק מהצטנתי. יבכו, הספור הוא מיד מתקן. אבל מי מטריד אותך?" עז התישב על המטה ונאנח. **"מאשימה היה להם אמץ לזעק ככה אחרים קולותי: לפעמים, אני בפתח הורח להידי משהו שונה ממה שכלם חושבים, ואני לא מעז..."** את סוף המשפט עז לחש בעצב. אבא חבק את עז.**

"אתה יודע מה אני חושב? אני חושב שמתניהו האמין כל כך בקב"ה, בקה שהוא מאמין בו, שלא היה אכפת לו מה אחרים חושבו. עז תתקן, הוא נכנס שוב מתחת לשמיכה, אבא נשק לו על הלחי ולחש, **"יש שך את האמץ, את הניצח". ונצא מן החדר. עז התקשה להכנס, למה לא היה לו האמץ להלחם בפתח היום ששכלם העליבו את ישי, העוללה הקדש, כל כך קאב לו לראות את הפנים של ישי, למרות שאין ספק שהוא בכלל לא הבין מה הקלדים אומרים, אבל נמצא הוא הרגיש...**

כשסוף סוף נרדם, הוא חלם על איש זקן, בעל מראה פנים מלאכי, המושיט לו יד אהבת, וקורא לו **"בא, תמצא את הגבורה שגבך..."** עז לא האמין, הוא הורשט את היד ונצא למקסו...

המשך יבוא...

תאיר ניר

בס"ד, גליון מס' 32
פרשת וישלח י"ח בכסלו תש"ע

הישיבה הגבוהה

"רנית ישראל" בתלמים

בראשות הרב דוד דרשן הכהן שליט"א

מחדשת את פניה בשנת הלימודים תש"ע

שיעורי עיון בישיבה הספרדית
ע"י רשמי מייסדיה "כסא רחמים"

- לימודי לימודי חסידים
- ובחיפה נרחב, מלחון בבית
- מסלול לימודי רבנות
- הסלל עזודת "עיר יהודה"
- למנועונים מיוחדת חסידים
- במילה וחסידותיהם - עיון ופועי
- הישיבה מועדלת לבוגרי ישיבות קטנות
- וחיכוכות בוגרי העתיד הנאמא
- והדתי-לאומי עזוד
- יוח אישי, חם ומסור

לפרטים: 054-9900574

סבא, זו הזכות שלך.

תפילין בית א"ל

www.tefillin.co.il

02-9975158 1-800-795554

זמני שבת

כנסת אבות

15:59	יחולם
16:14	ח'א"א
16:15	ב"ש
16:03	ח'פה
17:14	יחולם
17:15	ח'א"א
17:17	ב"ש
17:13	ח'פה

תאיר ניר

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

חושב תלמים 24 ד' ליש דוים 7315

טל: 08-6610015 01-599-599

fairneri@gmail.com

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

מעשה דינה וליקחו לימנו

היציאה היום לשוק או למרכז העיר (שלא לדבר על 'קניון'), צריכה להיות מלווה בחשיבה כפולה ומכופלת: האם יש לנו הכרח לצאת לשוק? האם יש דרך להמנע מלהגיע למרכז העיר? ומדרש אומר: **"לא תהא אשה מהלכת בשוק הרבה, ואם הרבתה רגל והיא יוצאת לשוק, סוף באה לידי קלקול ולידי זנות, וכן אתה מוצא בדנינה בת יעקב, שכל זמן שהיתה יושבת בבית, לא נתקלקלה בעברה, אבל כיון שיצאה לשוק, גרמה לעצמה לבוא לידי קלקלה"** (תנחומא, יב). והדברים צריכים להרחבה, מה גרם לדנינה להתקלקל? "ותצא דינה בת לאה... לראות בבנות הארץ" (בראשית לד, א). ועל זה אומרים חז"ל: לא רק לראות אלא גם לראות (תנחומא, שם). הבה ננסה להבין את שורש הבעיה שכאן.

לכחה של פרשה - חינוך לצניעות

לא לחינם מועלת בימים אלו, הצעת חוק לבדוק את הבנות המהירות על קיום מצוות על מנת לשחררם מגיוס לצה"ל. מחד, ברור כי המסגרת של הצבא אינה מתאימה לבנות ישראל, ואסורה היא על פי ההלכה. אלא, שהתנהגותן של חלק מהבנות המהירות כן תדיות אינה תואמת את הצניעות המצופה מבת ישראל והן אלה הגורמות נזק לכל השאר.

עלנו לחנך לצניעות כבר מגיל קטן. אלא לנו לחשוב שילדות ביל 3 יכולות ללכת בחוסר צניעות, אם מתרגלים לרמת צניעות כבר מגיל קטן, מגיל חינוך, והבנות מקבלות דוגמא אישית טובה מהאימא, גם הבת מתרגלת ותתחנך להתלבש בצניעות.

נקווה שבעקבות הרצון לחזק את החוק (שהוא עצמו שלילי), תתחזק מגמת הצניעות בעם ישראל, שהרי גם דרך כוונות שליליות הקב"ה מאיר אורו של משיח.

מאמרים

סיפור לשבת

מאמר מפי

הרב ניר בן ארצי שליט"א

מאמרים

הרב ניר בן ארצי שליט"א

הרב ניר בן ארצי שליט"א

לאור ההלכה - מפסקי מורן הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א

מענה מענייני לשבת

איש אישה שמכריחים אותם לעבוד בשבת, כבר נפסק בשולחן ערוך (סימן ש' טע"ד) שאם המלאכה מותרת והשכר הוא בהבלעה עם שאר הימים - אין דבר איסור. אך כמובן שיש להזהר שלא לבוא לידי מכשול נסיעה או שאר דברים אחרים שלהם אין היתר בין בשכר ובין שלא בשכר (שו"ת הרה"ר עמ' 57).

ענין אלקטרוניות המותקנת בבית, כך שכל פעם שעוברים בקרבתה היא דולקת, הדין הוא שאין לעבור בשבת מול העינין האלקטרוניות כאשר זו מופעלת.

על כן יש להדביק פלסטר או כל דבר אחר כבר מערב שבת על העינין כך שכשעוברים שם לא תידלק זו.

ואמנם אם יש מניעה, כגון שאי אפשר להשפיע על ההורים או הממונים לעשות כן, יש להמנע מהלמצא עם בשבת. ואם הדבר יגרום לחילול ה' וצער גדול להורים, מותר במקרה זה לחכות עד שמישהו אחר

סיפור לשבת

יהודי כל השנה

"הריני מתחייב בזאת לרבנו, כי מהיום והלאה אהיה זהיר בכבוד השבת ולא אחללנה"

אל הצדיק רבי שלום רוקח מבעלז הגיע כפרי פשוט שביקש להתברך מפיו. עניו הצדיק החודרות כליות ולב, לבשו מבט רחום וחונן והוא שאל: "ומה דבר שבת? האם אתה שומר על קדושתה, או שמא, חלילה?...". השפיל הכפרי את עיניו במבוכה. לבסוף אף נאלץ להודות כפה מלא כי לאדבאו אין הוא שומר שבת. ביקש הרבי להעמידו על קדושת השבת ועל חומרת חילולה. ציטט באוזניו מפוסקי התורה ומדברי חז"ל בעניין, וביקש בכל לשון לתקן את דרכיו בכל הקשור למצווה יסודית וחשובה זו. נכנסו הדברים ללב הכפרי, "הריני מתחייב בזאת לרבנו, כי מהיום והלאה אהיה זהיר בכבוד השבת ולא אחללנה", הכריז בהתרגשות. למשמע הדברים אורו עיני הצדיק. אלא ששמעם באותה נשימה הוסיף הכפרי ואמר: "אלב בימות הקציר, שזא המלאכה בשדה מרובה, אנוס אני לעבוד גם ביום השבת, ואני מקווה כי הרבי ייחל לי על כך". חיוך מריר נמתח על פניו שתי. לאחר הרהור קצר, שבו נראה היה כבור את מילותיו, פתח הרבי ואמר: "ראשית, עליך לדעת כי לא אני 'בעל-הבית' על השבת, אלא

הקב"ה. נותן התורה ומצווה המצוות בכבודו ובעצמו. לא אני הוא שצריך להחליט, אלא הוא. לעיוני דעת אין שום סכין שהוא יסכים למחול לך על פגיעה כלשהי בקדושת השבת".

הרבי אמר: "אשר לרבך".

לכונן לשבת לאשטו וילדי את הבשורה הכבדה. לנכוח התפרצות הביתנה האישית. "מה לנו? יצאת מדעתך?". קראה לעברו הפרץ פטר אותם מעונשה של המרת הדת, הכפירה, מעתה רשאים הם לשוב לחיק יהדותם. הביטו בו האיש בפנים עגומות, שהסגירו מיד כי אין אותו שותף לשמחתו של בעלה. כעבור רגע פרצה מליבה אפרח שוברת-לב. "אוי ואבוי...", גנחה. "אין יכול היה הפרץ לעשות לנו כך, ולהפחית אותנו בהצנעת כמה שבועות לפני חג הפסח... אין נעמדו בהוצאות הרבות המשחרות לפתחתם. מהיכן נגיש כסף לקניית מצות ויו וכלים כשרים לפסח... רץ אל הפרץ ובקש ממנו ארכה עד לאחר הפסח..."

סיימה את סיפורו והישר מבט אל הכפרי: "חילול שבת בפרהסיא, כמוהו כהמרת דת. אתה רוצה, ככל הראה, ללכת בדרכיה של אותה אישה פתה, ומבקש להיות יהודי לפני עונת הקציר ולאחריה, אך בתקופת הקציר עצמה להוסיף להיות גוי...". הצליח אפילו את סיפורו של הרבי, כמו לא לקח, הצליח אפילו הכפרי הפשוט והבור להבין, לאחר ההתחבטות פיזית קצרה בינו לבין יצור הבטיח חסד לשמור את השבת כל ימי השנה כולה.

נערך בידי הרב של חיימוביץ

יעבור וזה לעבור יחד איתו. (שו"ת הרה"ר עמ' 175-179)

קברי צדיקים ואחרים, אין מבקרים בהם בשבת ואין הנשמות נמצאות בבתי הקברות בשבת. (גשר החיים סי' כ"ט אות ו') עם זאת, קברים שבהם מתפללים כמו קבר הרשב"י או רבי מאיר בעל הנס ומערת המכפלה - מותר להתפלל שם בשבת. (שו"ת הרה"ר" 237)

בעניין כיוון שעון גז - כך שבשבת או בחג השעון יכבה את הגז בבוקר כדי שהחיימום לא יפעל במשך היום, בשולחן ערוך (או"ח סי' ש"ח) נב' סק' טו' יש זהה לדעת המשנה ברורה לכמה פוסקים איסור דאורייתא. בכל אופן לגבי יום טוב ישנם שעונים שעוברים אותם מערב יו"ט ואלה עדיפים על הכל, אמנם בשעת הצורך שעונים שצריך למותחם היות זה לצורך יו"ט, אין זה עשיית כלי משא ואפשר להקל בשעת הצורך, אך יש להזהר להכין את השעון לפני הדלקת הגז. (שו"ת הרה"ר עמ' 335)

נערך בידי הרב של חיימוביץ

הגליון מוקדש לרפואות השלמה של מורדכי ראשון לציון

הרה"ג מרדכי צמח בן מנחם בתוך כל חולי עם ישראל

החנות ייחידה להקדיש העלון לרפואת יקיריכם

לעילוי נשמת יקיריכם

מזמינים לזמן אתכם

0599-599-590-1

15:00-10:00 בימים א'-ה'

היהודי, בעוד חצרו מביטים בהם בשעשוע, "בכל ליבי ובכל נפשי מוכן אני ללכת אפילו באש ובמים בעבור אדוני הפרץ". להצהרת נאמנות חזקה יותר לא היה אפשר לצפות. נתן בו הפרץ מבט דואלי ואמר: "אם כן, רוצה אני כי תמיר את דתך". חיוורון עז כיסה את פני היהודי וכל גופו החל לרעד. גם בחלומותיו השחורים ביותר לא ציפה לבקשה מהסוג הזה. הוא ניסה לומר משהו, אבל לשונו כמו דבקה לחיכוך.

נתן בו הפרץ מבט תקיף, כנושה התנועע את פירעון שטר החוב שבידו. "אל תהסס ואל תחזר בך מהבטחתך לעשות ככל שאבקש ממך. בתוך יממה" עלף להמיר את דתך". היהודי האומלל הנהן בראשו לאות הסכמה ויצא חפז-ראש מהמסגרת. נאמן לבקשת הפרץ ומחוייב למילתו שלו, המיר כבר למחרת היום את דתו. קרנו של הפרץ, שזכה ביהודה נאמן כל-כך, עלתה בעיני חבריו. חלף זמן מה. יום אחד הזמין אליו הפרץ את היהודי המומר ואמר לו: "לאחר שמילאת את בקשתו והוכחת את נאמנותך, ללא סייג, הריני מרשה לך לשוב לאמונתך הקודמת. בטוח אני כי על-אף כנומתו להשיב את רצוני, עדיין ליכך נוקף על הצעד הקיצוני שעשית. לך ביתר ובשר למשפחתך כי רשאים אתם לחזור לחיק יהדותכם". שמח היהודי שמחה גדולה, ואף רץ לביתו לבשר לאשתו וילדיו את הבשורה הטובה. לנכוח התפרצות הפתאומית הביתה נבהלה האשה. "מה לנו? יצאת מדעתך?". קראה לעברו הפרץ פטר אותם מעונשה של המרת הדת, הכפירה, מעתה רשאים הם לשוב לחיק יהדותם. הביטו בו האיש בפנים עגומות, שהסגירו מיד כי אין אותו שותף לשמחתו של בעלה. כעבור רגע פרצה מליבה אפרח שוברת-לב. "אוי ואבוי...", גנחה. "אין יכול היה הפרץ לעשות לנו כך, ולהפחית אותנו בהצנעת כמה שבועות לפני חג הפסח... אין נעמדו בהוצאות הרבות המשחרות לפתחתם. מהיכן נגיש כסף לקניית מצות ויו וכלים כשרים לפסח... רץ אל הפרץ ובקש ממנו ארכה עד לאחר הפסח..."

סיימה את סיפורו והישר מבט אל הכפרי: "חילול שבת בפרהסיא, כמוהו כהמרת דת. אתה רוצה, ככל הראה, ללכת בדרכיה של אותה אישה פתה, ומבקש להיות יהודי לפני עונת הקציר ולאחריה, אך בתקופת הקציר עצמה להוסיף להיות גוי...". הצליח אפילו את סיפורו של הרבי, כמו לא לקח, הצליח אפילו הכפרי הפשוט והבור להבין, לאחר ההתחבטות פיזית קצרה בינו לבין יצור הבטיח חסד לשמור את השבת כל ימי השנה כולה.

לא רצה יעקב אבינו לשלוח לו לעשו מבמהותיו של שכן לא רצה להפקיע מן הקדושה אל הטומאה, אלא הן זומנו לידיו במיוחד, על מנת שישלח מהן מנחה לעשו. והו שאמר הכתוב: "מן הבא בידו - מאשר זמנן לידו במיוחד להחליט עליו".

זר

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

מאבק יעקב והמלאך

פרשתינו מופיע כי יעקב נאבק עם שרו של עשו, ובהגיע עלות השחר ביקש המלאך "שלאחני כי עלה השחר" ועל זה ענה לו יעקב "לא אשלחך כי אם ברכתני" (בראשית, לב, כז).

ובאמת הדברים תמוהים כי אנו יודעים כי המלאך הזה לא היה אלא שרו של עשו. אם כן, צריך להבין מה ראה יעקב חשיבות כה גדולה בברכת שרו של עשו?

אלא שצריכים אנו לדעת כי יש עולם עליון, שהוא מעין צילום של העולם התחתון, וכל מה שאנו עושים כאן למטה נעשה גם למעלה, בעולם העליון, וכן, לכל אדם יש מנהיג למעלה המנהיג ומכוון אותו.

על כן, אם אדם לומד תורה למטה, לימוד זה משופל ומועקם גם למעלה. ובכלל - כל דבר טוב למטה, נעשה גם למעלה, אך מגדל גם כל דבר רע הנעשה כאן נעשה ומשפיע לרעה למעלה.

והנה את הבכורה לקח/קנה יעקב מעשיו,

ואת הברכה לקח מאביו יצחק, וכדי להשלים את המהלך כולו היה צריך יעקב לקבל גם את הברכה העליונה משרו של עשו, כאמור לעיל. כי כמו שלכל יהודי יש נשמה, שדרכה הוא מקבל שפע וחיות מהקב"ה, ואם לוקחים לאדם את נשמתו חס ושלום, חיינו מסתיימים ואינו יכול לחיות. כך גם עשוי, הניזון מהמלאך הרע שלו, כאשר נאבק יעקב עם שרו שלו, בזה הצליח יעקב להכניעו ולהכריחו לברך אותו. וכך יוצא, שאם המקור העליון של עשוי נכנע וברך את יעקב, כבר נעקד כוחו של עשוי, ולא נותרו בו כוחות רוח. שכן כאמור, הנהגת כל כח תחתון חיותו מהכוח העליון שמעליו.

עוד דבר שצריכים אנו להבין, מדוע המאבק בין יעקב לשרו של עשוי היה 'לבדו' ויותר יעקב לבדו? היכן היו המלאכים שליוו את יעקב עד עכשיו? אלא שאת המהלך הסופי לקבלת הברכה משרו של עשוי היה צריך

כוחות רוח. שכן כאמור, הנהגת כל כח תחתון חיותו מהכוח העליון שמעליו.

עוד דבר שצריכים אנו להבין, מדוע המאבק בין יעקב לשרו של עשוי היה 'לבדו' ויותר יעקב לבדו? היכן היו המלאכים שליוו את יעקב עד עכשיו? אלא שאת המהלך הסופי לקבלת הברכה משרו של עשוי היה צריך

למעוניינים במגישה עם הרב ניר בן ארצי שליט"א להתייעצות וברכה ניתן להתקשר למס' 599-599-590-1 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

צוהר לתיבה - ר' חנן חסן

"יושלח יעקב מלאכים" מדוע נקראו מלאכים?

יעקב שולח "מלאכים" לפניו אל עשו אחיו, המתקדם לקראתו, בראש צבא מאיים. המפרשים חלוקים בשאלה האם מדובר במלאכים ממשי, או בבני-אדם. אם מדובר בבני-אדם, מדוע נוקט הכתוב לשון "מלאכים" ולא "שליחים" או "אנשים"? גם המילה "לפניו" מיותרת לכאורה, שהרי מרגע שמשלחם קדימה, הם לפניו?

ביהדות יש יחס מיוחד אל השליח, הממלא את שליחותו נאמנה, ורואים אותו כ"ידו הארוכה" של המשלח. לאורך כל השליחות עליו לשמש עצמו "במקומו" של המשלח ולפעול בהתאם. כאשר אף מדובר בשליחות לדבר עבירה, נהוגת ההלכה תוקף לשליחות, "שלוחו" יש אדם כמותו".

כדי להבין את ההיבטים הייחודיים ל-מלאך, נבחנו במילה אחת הנגזרת מאותו השורש, 'מלאכה'. מלאכה היא לכאורה עבודה, אך בתורה אנו רואים אבחנה ברורה ביניהן, במצוות השבת, "יום השביעי שבת לה' אלקיך לא תעשה כל מלאכה". התורה אינה אוסרת עבודה, אלא מלאכה דוקא. או "מלאכת עבודה". לפי חסידות, נוכל גלות את שורש ההבדל אלא הן זומנו לידיו במיוחד, על מנת שישלח מהן מנחה לעשו. והו שאמר הכתוב: "מן הבא בידו - מאשר זמנן לידו במיוחד להחליט עליו".

נערך בידי הרב של חיימוביץ

יעקב לעשות ללא עזרת המהלך לבדו. מה גם, שאין מאבקים בין מלאכים, אין מלחמות ביניהם, כך שהם לא יכלו לעזור לו ונצרך היה יעקב להתמודד וגם להצליח לבדו מול שרו של עשו.

תיקון שלום העולם -

בהתרחקות בשליחותינו בלבד

כך גם מתבאר הפס' "עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל", שכמו שאין מאבק בין מלאכים, וכל אחד עושה את תפקידו ושליחותו, כך שאין קנאה או שנאה, אין תאוה ואין כבוד, וכן אין מאבקי כח - כך הקב"ה יעשה שלום בעולם הזה, כאשר ייער את רוח הטומאה מן הארץ, וכאשר ישחט מלך המשיח את היצר הרע, ואז לא יהיה יותר רוע, לא תהיה קנאה, שנאה ותחרות, רק אז ישכון השלום - הוא שמו של הקב"ה. במהרה בימינו אמן.

למעוניינים במגישה עם הרב ניר בן ארצי שליט"א להתייעצות וברכה ניתן להתקשר למס' 599-599-590-1 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

לפרוק וכי"ו). המלך להבדיל, אמור להנהיג ממלכה שלמה ועליו לעשות שימוש בכוח החשיבה היצירתי שלו, לתכנן, ליזום ולהורות כיצד לפעול. המופע הראשון של מלאכה בתורה, שמייך לנו גלות מממלכת הרשע. מופע הבכורה מצוי במעשה הבריה, "וכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה". ומכיוון שהקב"ה שבת "מכל מלאכתו אשר עשה עד", חלף כבר עשרים שנה, מצויים כן.

אם נשמע מכל אחת מהמילים את אימותיה (אותיות א'ה'י') **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**. **ממלכה** **מלאכה** **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**. **ממלכה** **מלאכה** **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**. **ממלכה** **מלאכה** **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**.

ממלכה **מלאכה** **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**. **ממלכה** **מלאכה** **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**. **ממלכה** **מלאכה** **נקבל** **ממלכה** **נעצורים שנשארו**.

כשרבקה שולחת את יעקב ללך, היא מרגיעה אותו, "וישבת עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך". חלף כבר עשרים שנה, ובגיונו להצהרתו המקורית של עשו, "ויקרו ימי אבל אבי ואהרנה את יעקב אחי", הוא יוצא להרגו, למות שיצחק עדיין חי. עשו שורש על הפחל שעשה יעקב בחרו, על נישואיו ללא ולרחל (שאת מן היתה מיועדת לו במקור), על צאצאיו ומקנהו המרובים, וזוקף את האלחנות של יעקב לזכות ברכתו של יצחק, "שגזלה" מאיתו. הדרך היחידה לציון של חרון-אף כזה, היא במנות, "מקנעך רך ישיב חמה", פפפפפ

על דבר חובה והערכה. אילו ניסה יעקב להיפגש ישירות עם עשו, די היה במראהו כדי לגרום להתלקחות יצרים,

